

Publicerad 2013-05-15 08:56 av Eriizas

En novell, i kapitel, som handlar om en flicka med flera psykiska problem. Men hon stöter på fler problem på sin väg än hon kunde ana. En berättelse om vissa människors verklighet, och hur fel allt kan bli, även när det känns rätt.

(Kolla föregående k

Hon som kallades Leslie - 5

- "Absolut, det vill jag verkligen!" svarade han och vände på huvudet upp mot en gata, "Gillar du café Sanningen?"

Leslie hade aldrig varit där, inte vad hon kunde minnas, men namnet på stället lät både rätt och skrämmande - så hon chansade vilt ännu en gång;

- "Gillar och gillar.. hon tystnade kort "men det fungerar, helt OK priser har de i alla fall!"

- "Priset spelar ingen roll, jag bjuder såklart!" sa han och viftade lite lätt med plånboken i handen, inte på ett sätt som skulle kunna uppfattas som om han var en "sugar-daddy", skröt om sina pengar, utan mer med en charm och busighet i blicken.

- "Nej, men det behöver du inte! Vi känner inte ens varandra."

- "Iet heter jag." han sträckte fram sin hand.

- "Iet?" frågade hon, undrade vad fan han menade, eller hörde hon fel..?

- "Hehe, Jimmie heter jag egentligen, men har en polare som heter Jimmy med "y" istället för "ie" som mitt namn stavas, därav blev det Iet!" hans hand hängde fortfarande i luften, han tittade menande på den för att försöka få Leslie att hälsa och presentera sig.

Hon sneglade på den. Insåg snabbt att hennes tunna svarta handskar med spetskanterna var på, så hon tog tag i hans hand.

- "Leslie."

- "Wow, vilket vackert namn, så ovanligt!" han lät genuin i sättet han sade det på.

Hon drog lite på munnen.

- "Skall vi dra vidare då?" frågade hon medan hennes steg riktade sig lite sakta uppåt gatan och väntade in hans respons.

- "Absolut!" svarade han.

Var det hans favoritord, tänkte hon, han hade använt "absolut" några gånger nu, hon smilade lite diskret över hur lätt vissa hade att snappa upp och fastna för ord och fraser.

De ställde sig utanför en ingång för att röka upp de sista blossen, det blåste, att stå i lä när det blåser är något bekvämt.

- "Du har inte bott här länge, va?" undrade Iet.

- "Hur visste du det?" hon blev misstänksam med en gång, spionerade han på henne?

- "Tänkte mest på din dialekt, var kommer du ifrån?"

- "Jaha," hon slappnade av en aning "har bott i Malmö för det mesta, framförallt mina första 10 år i livet."

- "Men du kan ju säga "r" som resten av Sverige!" sa han med en glimt i både blicken och tonfallet.

- "Jo, ingen av mina vänner är skåningar, så man har väl lärt sig, antar jag." svarade hon på något lättsamt vis.

Medan de gick upp för gatan, lade Leslie märke till hur förbipasserande sneglade på det omaka paret. Ja, ni vet redan hur hon såg ut, han däremot, han var en annan typ av gestalt.

Han utstrålade självsäkerhet och karisma.

Iet var en lång kille, eller en man, smal, men inte undernärd, mer muskulös, armarna syntes tack vare den snygga jeansvästen.

Han hade jeans i en skinnymodell, utan häng.

Skorna var härliga Vans med schackrutor i svart och vitt.

Iets ansikte, det är ett ansikte som man kan skriva poesi om.

Vackra kindben, bedårande isblå ögon som nästan övergår i grått - helt enkelt magiska.

Läpparna fylliga, inte som på en brud som förstorat sina och fått inspirationen utav en anka.

Håret - långt, nedanför axlarna, håret var gjort som dreads, passade honom perfekt. Svarta dreads. Perfekt.

Egentligen allt med Iet - klädsel, utseende och förhållning ren perfektion.

"Nu skall jag ta reda på om hans personlighet är lika perfekt." Tänkte Leslie när de steg in i caféet Sanningen.

Efter sina beställningar satte de sig i varsin mjuk fåtölj med kuddar, ett litet bord mellan de två.

På bordet stod ett stort stearinljus, Leslies stora svarta kaffe, Iets latte och en baguette med tonfiskröra på.

-"Du skall inte ha en tugga då?" frågade han och sträckte tallriken mot Leslie.

-"Nej, tack. Jag åt förut."

Det var en stor lögn, hon var fruktansvärt hungrig, faktum var att hon inte hade ätit sedan onsdag kväll och nu var det redan lördag.

-"Hur gammal är du?" frågade hon lite försiktigt, hon hade som sagt svårt att lita på folk, och antog lätt att de ljög om allt och inget.

-"Jag är.." han tuggade färdigt och svalde en stor tugga "27 år." svarade han och log "Eller jag menar 28."

Leslie som redan hade svårt att lita på andra och hade blivit lurad av människor under alla år tittade misstänksamt mot honom.

-"Hehe.." skrattade han lite generat "Jag fyllde 28 i måndags, har inte vant mig vid den nya siffran än." och log åter igen, på det där luriga lilla sättet.

Leslie slappnade av när han hade förklarat.

-"Själv är jag 24, skall fylla 25, och blir säkert lika förvirrad som du när siffran ändras även för mig." sa hon självsäkert, men glatt.

En servitris kommer förbi för att plocka undan från ett bord bredvid deras.

-"Vi stänger klockan två idag, bara så att ni vet." sa hon sådär förbigående.

Klockan hade redan hunnit bli ett lade Leslie märke till, det fanns en stor klocka på väggen där de satt.

-"Vad jobbar du med, eller pluggar du kanske?" frågade han nyfiket, och log åter igen, som om han inte visste hur man kunde avsluta en fras utan en smil.

Leslie tittade ned i sin kaffekopp i hopp om att finna något råd på hur hon skulle svara.

-"Jag är sjukskriven.." svarade hon tyst, osäkert och var beredd på att han skulle resa sig och gå.

- "Jaha, men det har jag också varit under några år, nu är man istället en sådan där jobbig jävel som ringer folk för att sälja in telefonbolaget." säger han och skrattar "Men varför är du sjukskriven om man får fråga?"
ännu en gång nyfiket, men med en känsla av respekt för hennes privatliv.

Hon tvekar på svaret, hon visste inte hur han skulle hantera sanningen.

Men hon tänkte också att under denna dag hade hon agerat mot alla sina instinkter - och de gav enbart positiva resultat.

- "Panikångest, med tillsatser." svarade hon och väntade på hans reaktion. Iet tittade bara på henne, inga förutfattade meningar syntes i hans isblå blick, bara en väntan på om Leslie skulle förklara mer ingående.

- "Lång historia. Jag är helt enkelt ett psykfall." fortsatte hon "något vi kanske kan ta en annan gång. Vill inte tråka ut dig med detaljer."

- "Tråka ut mig?" frågade han "Du skulle inte kunna tråka ut mig om du ens försökte!"

Leslie visste inte hur man besvarade komplimanger.

- "Jodå, vänta bara!" sa hon och fnissade lite kvävt. "Men varför var du sjukskriven, om du vill berätta?"

~~- "Äh, inget allvarligt, blev bara utbränd." ljög han, men Leslie kunde tyvärr inte syna hans bluff.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eriizas med Poeter.se id #44537 innehar upphovsrätten